

IN NAAM VAN ALLAH

GERARD DE VILLIERS

IN NAAM VAN ALLAH

GERARD DE VILLIERS

In naam van Allah

Malko kon het wapen dat de vrouw op hem richtte duidelijk onderscheiden.

Zonder enige aarzeling strekte ze haar arm en ze bracht het donkere gat van de loop tot op enkele centimeters van zijn borst. ‘Verrader,’ siste ze, terwijl ze de trekker overhaalde. Malko’s adem stakte in zijn keel en hij beseftte dat hij slechts een fractie van een seconde van de eeuwigheid verwijderd was.

Gérard de Villiers

In naam van

Allah

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

Au nom d'Allah

© 1993 Éditions Gérard de Villiers,
Paris

Vertaling

Maarten Meeuwes

© 1994 A.W. Bruna Uitgevers B.V.,
Utrecht

ISBN9789044967906

NUR332

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Nasser sprak rustig met een zachte stem, maar daarin klonk toch enige nadruk. Door zijn zorgvuldige Engels met een gedistingeerd accent ontging de twee aanwezigen niets van wat hij zei. De drie mannen, die aan een ronde tafel zaten die midden in de kamer stond, keken elkaar aan met een mengeling van achterdocht en verstandhouding. Het was niet de eerste keer dat Nasser Ali Nashour Brian Savage ontmoette. Deze laatste had al meerdere keren met de Libiër te maken gehad, maar kende zijn ware naam nog steeds niet. Hij

wist alleen dat hij een hoge positie had in de Libische geheime dienst.

Hotel Bag El Bahar, waarin hij en Kevin O'Connor sinds hun aankomst in Tripoli verbleven, werd permanent door de Libische veiligheidsdiensten gebruikt voor hun 'gasten'.

De Libiër zweeg, zette zijn bril met dikke glazen op zijn neus – een vaste gewoonte van hem – en zei, met een blik op een dun, bruin dossier dat voor hem lag: 'Ik geloof dat we op alles zijn voorbereid. We hoeven nu alleen maar af te wachten. Ik denk dat u zo goed bent georganiseerd dat het niet al te lang zal duren, is het niet?' Hij had zich tot Brian Savage gewend,

maar zijn blik bleef koppig op de tafel gericht. Hij keek zijn gesprekspartner nooit recht in het gezicht.

Brian, een grote man met een vlak gezicht, een klein neusje en prachtig, zwart haar, glimlachte schamper. ‘Moge God u horen...’

Hij had zijn antipathie jegens Nasser, met zijn dure Italiaanse schoenen en te kleine voeten voor zijn één meter negentig, altijd al moeilijk kunnen verbergen. De Libiër rookte nooit, hield wel van pronken en was gek op whisky, wat hem in de ogen van Brian sympathiek zou moeten maken. Toch zou hij de man wel naar de keel willen vliegen om enkele vellen papier in

het dossier dat op de tafel lag, te kunnen verscheuren. Maar hij wist dat de lijst met vijftig namen slechts een kopie was en dat het origineel op een veilige plaats lag opgeborgen. Om zijn moorddadige neigingen te onderdrukken, vroeg hij op ontspannen toon: 'Uit hoeveel kisten bestaat de lading?'

'Ongeveer vijfduizend,' antwoordde Nasser meteen met een stralende glimlach, die zijn felwitte tanden onthulde.

Een echte, in de woestijn geboren bedoeïen, dacht Savage. Een geheel andere manier van denken dan wij. Een mensenleven heeft voor hen, zolang het

geen stamlid betreft, niet meer waarde dan dat van een schaap dat voor een feest wordt geslacht.

‘Dat is veel,’ merkte Brian Savage op. ‘Tweehonderd ton,’ besloot de Libiër, ‘maar onze vriend Kevin is gewend aan dergelijke ladingen.’

De derde man, Kevin O’Connor, reageerde niet. Sinds het begin van de bespreking, waarin Nasser hun gezamenlijke operatie had geresumeerd, had hij zijn mond vrijwel niet opengedaan. Hij zat met zijn gezicht naar het raam en staaarde naar de grijze golven van de Middellandse Zee, die begin februari deden denken aan die van de

Atlantische Oceaan. Zijn ogen vormden twee felblauwe vlekken in zijn gerimpelde gezicht, dat gebruind was door het buitenleven. Hij had zijn regenjas niet uitgetrokken, hoewel het hotel verwarmd werd. Dertig jaar varen had hem een zekere zwijgzaamheid bijgebracht waar zijn emoties nauwelijks doorheen kwamen. Hij was dik in de vijftig en had veel rondgereisd. Hij was geboren in Londonderry, in Noord-Ierland, had op een schip aangemonsterd als radio-officier, waarna hij het tot tweede stuurman had gebracht op olietankers en vrachtschepen. Omdat hij genoeg had gekregen van het eentonige werk, was hij

in het stadje Newport in de staat New York gaan wonen, waar hij moeizaam een boterham verdiende als tussenpersoon bij de verkoop van plezierjachten.

Brian Savage keek zijn kant op en vroeg om zijn instemming. ‘Wat vind je ervan, Kevin?’

‘Geen probleem,’ liet Kevin O’Connor weten.

Brian begon het benauwd te krijgen in dit kleine kamertje. Er stond een fles Johnnie Walker met drie glazen op tafel, maar alleen Nasser had hem aangeraakt.

De Libiër haalde tevreden de bril van zijn neus, stond op en duwde Brian Savage met een glimlach het bruine dossier toe.

‘Dat is voor u,’ zei hij. ‘Maar pas op, het mag niet in verkeerde handen vallen. Het is dynamiet...’

De schoft, dacht Brian Savage. Natuurlijk was het dynamiet, anders zou hij niet, na een ingewikkelde reis, hier in Tripoli zijn. Hij was twee dagen eerder uit Dublin vertrokken en was onder de naam Wilfred Reilly naar Parijs gereisd. Daarvandaan naar Wenen en vervolgens naar Rome en Malta. Kevin O’Connor reisde onder de naam Brenden Coyne. Hij was van New York naar Londen gevlogen, waar hij een vals paspoort had gekregen, en van Londen naar Frankfurt en daarna Malta. Per boot waren ze samen naar Tripoli

gekomen.

‘U hebt nog anderhalf uur tot de boot vertrekt,’ zei Nasser. ‘U kunt beter in het hotel blijven. Ik moet nu naar kantoor, maar ik kom terug om u te halen. Tot straks.’

Brian Savage was al eens in het kantoor van Nasser geweest, een vierkant, streng beveiligd gebouw aan zee, ongeveer vijftien kilometer van Tripoli. Hij stemde zwijgend in. Nasser wist wat hij deed. Hij was nauwkeurig en bereidde alles goed voor, hij was altijd te bereiken, waar ter wereld hij zich ook bevond. Brian Savage had een twaalftal telefoonnummers van plaatsen waar hij een boodschap kon

achterlaten op een telefoonbeantwoorder. Hij moest er alleen goed voor zorgen dat hij niet de sleutelwoorden uitsprak die de af luisterapparatuur van de Britse of Amerikaanse geheime dienst inschakelden. Nasser antwoordde op dezelfde manier. Het systeem werkte al jaren uitstekend zo.

De Libiër zette voor de laatste keer zijn bril op zijn neus en vertrok uit de kamer, waarna hij zachtjes de deur achter zich dichtdeed. Noch Brian Savage, noch Kevin O'Connor had zin om naar buiten te gaan. Tripoli was een sombere stad en ze liepen altijd het risico op te vallen. Brian Savage sloeg de bruine map open.

Hij sloeg de inventarislijst van de tweehonderd ton wapens die door Nasser zou worden geleverd over en bekeek een lijst met ongeveer vijftig namen. Dit was de eerste keer dat hij de lijst zag. Tijdens hun vorige ontmoetingen had Nasser slechts enkele namen genoemd, zodat hij de echtheid ervan had kunnen controleren. Nu had hij de hele lijst onder ogen, tweeënvijftig namen, om precies te zijn. Zoals Nasser spottend had gezegd, was de lijst dynamiet. Hij las hem snel door. Elke naam ging vergezeld van een identiteitsbeschrijving: achternaam, voornaam, geboortedatum, adres en beroep, schuilnaam en soms een

samenvatting van ondergrondse activiteiten. Negenenveertig mannen en drie vrouwen. Brian Savage kende een derde van hen persoonlijk.

De namen op de lijst hadden één ding gemeen: ze waren van militante leden van de IRA, van het Northern Command van de clandestiene organisatie. Deze leden maakten allemaal deel uit van een Active Service Unit: commando's die gewapende strijd voerden tegen de Britse strijdkrachten. Niemand van hen was ooit door de Britten geïdentificeerd. Ze woonden allemaal in Noord-Ierland en vormden de harde kern van de militaire macht van de IRA.

De snelle motorboot van de Libische marine schoot met ongeveer dertig knopen door de grote, grijze golven van de Middellandse Zee. Binnen vier uur zouden ze Malta bereiken. Het werd donker. Brian Savage zat in de stuurhut en keek naar de horizon, die vervaagde in de schemering. Nasser zat met neergeslagen ogen op een smal bankje en leek de deining slecht te kunnen verdragen. Voor hem stond een onaangeroerd glas Johnnie Walker.

Kevin O'Connor hing buiten in de regen tegen de bakboordreling. Hij voelde zich uitstekend, hier was hij in zijn element.

Zelfs de smerige dieselstank hinderde hem niet. Dit was het soort schip waar hij van hield: snel, wendbaar, sterk, laag op het water liggend. Als hij rijk was geweest, had Kevin een grote Magnum gekocht, een monster van 2000 pk dat met een snelheid van vijftig knopen over het water vloog. Maar hij was slechts een eenvoudige zee-officier op een vrachtschip. Om aan de sleur te ontsnappen, nam hij zo nu en dan minder nette opdrachten aan, die riskanter waren. Zoals deze opdracht, die hem naar Tripoli had gebracht.

Toen hij enkele uren eerder met Brian over de ware aard van hun missie had

gesproken, had de man van de IRA hem de prijs voor zijn samenwerking genoemd: honderdduizend pond! Genoeg om een kleine sloep te kopen om charterreisjes te maken in het Caribisch gebied.

Een golf spatte in zijn gezicht en rukte hem uit zijn overpeinzingen. Hij rekte zich uit, schoof de deur van de hut open en ging naar binnen. Nasser gaf hem de fles Johnnie Walker aan. 'Daar wordt u warm van. Over twintig minuten zijn we bij Malta. We blijven net lang genoeg om u van boord te laten gaan.'

Kevin O'Connor nam een slok whisky en ging op het bankje zitten. In de verte, recht vooruit, begon hij licht te

onderscheiden: Malta. De autoriteiten van de haven van La Valetta zagen sinds het luchtembargo continu Libische schepen heen en weer varen tussen het eiland en Libië. Ze schonken geen enkele aandacht aan die handel. Zonder handel met Libië was Malta, commercieel gezien, ten dode opgeschreven.

Net toen het stopte met regenen, verminderde het geronk van de motoren. Ze zagen rechts de lichten van het fort liggen waarin het vroegere hospitaal van de kruisridders was gehuisvest. De stuurman minderde vaart tot vijf knopen en voer naar het uiteinde van de pier, een plek die gereserveerd was voor schepen op

doortocht. Zoals gewoonlijk stonden er twee havenbeambten klaar om hen te helpen aanmeren. De motoren bleven langzaam draaien. Nadat de stootkussens waren aangebracht, werden de touwen stevig vastgebonden.

Nasser stak Brian Savage zijn hand toe. 'Ik wacht tot ik van u het groene licht ontvang. U kunt ervan uitgaan dat ik zes uur daarna operationeel ben. Ik hoop dat u geen tegenslagen te verwerken krijgt.'

De dreigende ondertoon in de stem van de Libiër ontging Brian Savage niet. 'Ik hoop het ook,' zei hij koel. Hij draaide zich om naar Kevin O'Connor. 'Ik ga als eerste.'

Op het moment dat hij op de kade wilde

springen, riep Nasser: ‘Vergeet mijn hond niet!’

‘Nee, nee,’ zei Brian Savage. ‘Ik heb hem besteld. Kevin zal hem brengen.’

Hij sprong op de kade en verdween snel in de duisternis. De twee mannen die bij het aanmeren hadden geholpen, waren weggelopen. Niemand zou hen zien.

Kevin O’Connor en Brian Savage hadden ervoor gezorgd dat ze niet samen op Malta waren gezien. Kevin logeerde in Hotel Marina, niet ver van het Hilton, in Sliema, aan het strand tussen La Valetta en St.-George. Brian logeerde in het Phoenicia, in het hart van La Valetta, aan Merchant Street.

Kevin O'Connor wilde net op zijn beurt op de kade springen, toen Nasser hem bij zijn arm pakte. 'Kom, Kevin, ik wil je iets laten zien.'

Hij nam hem mee naar de kaartentafel in de kajuit en wees naar de kust bij Tripoli. 'Je moet hier vroeg in de morgen vertrekken om bij het vallen van de avond bij onze kust aan te komen. Werp het anker uit op twaalf zeemijlen ten westen van de toegang tot de civiele haven van Tripoli en driekwart mijl van de kust. Daar zal ik je ontmoeten. Zorg ervoor dat je je niet in de positie vergist. Onze radar houdt je in de gaten. Begrepen?' 'Begrepen.'

‘Vergeet het lichtsignaal niet. Stockholm in morse.’

‘Ik zal het niet vergeten.’

‘Goed, vriend. Tot ziens. En denk aan mijn hond!’

Hij stak Kevin O’Connor zijn hand toe, die hem snel drukte, voordat hij op de kade sprong en zonder nog om te kijken wegliep. Nasser gaf meteen een bevel aan de kapitein, die de trossen losgooide en koers zette naar de uitgang van de haven van La Valetta. Het schip meerderde vaart en wendde de boeg naar het zuidwesten.

Om elf uur rinkelde de telefoon in de kamer van het Phoenicia, waar Brian

Savage probeerde de slaap te vatten. Hij had uitstekend gegeten in restaurant Gillieru, het beste van het eiland. Hij nam op en was meteen op zijn hoede. Niemand wist waar hij was, behalve Kevin O'Connor. En die had geen reden om hem te bellen.

‘Hallo?’ zei hij.

‘Brian? Met mij.’

‘Ik hoor het.’ Het was inderdaad de stem van Kevin O'Connor. Er zat een ongewone klank in zijn stem, alsof de zee-officier te veel had gedronken. Er moest trouwens iets mis zijn gegaan als hij hem tegen alle voorzorgsmaatregelen in belde. De telefoon zou kunnen worden

afgeluisterd. In plaats van op te hangen, zoals hij eigenlijk had moeten doen, dwong Brian Savage zich met een kalme stem te vragen: ‘Noem alsjeblieft geen namen. Wat is er? Zit je in moeilijkheden? Ben je in het hotel?’ ‘Nee, in een telefooncel. Dezelfde die we altijd gebruiken.’

Dat was een cel aan Ross Street, de weg naar het Hilton.

‘Waarom bel je?’ herhaalde Brian Savage. Na een eindeloos durende stilte ging Kevin O’Connor verder met een meer vastberaden stem: ‘Ik weiger de opdracht.’ Dat had Brian Savage niet verwacht. Tijdens hun Libische uitstapje had Kevin

zijn mond alleen opengedaan voor het hoognodige, maar zo was hij altijd. De Ier stond op het punt om in woede uit te barsten, maar hij hield zich in bedwang en antwoordde met een geforceerd ontspannen stem: ‘Goed. Ik zag al dat iets je niet lekker zat. Zit je in moeilijkheden?’ ‘Nee, dat is het niet,’ antwoordde Kevin. ‘Ik wil het niet. Dat is alles.’ ‘Neem het er eerst een paar dagen van,’ zei Brian Savage naar waarheid. ‘Je weet dat ik je niet meteen nodig heb. Rust wat uit, je hebt al veel werk geleverd. We waren altijd heel tevreden over je. Mairead heeft niet tegen ons gelogen. Wat we nu nog moeten doen, stelt niet veel meer voor...’

Hij probeerde uit alle macht het ware probleem te omzeilen. Hij kon wel raden wat er achter het grove gezicht van Kevin O'Connor verborgen ging. Die barstte nu uit: 'Klets geen onzin! Het gevaarlijkste moet nog komen, dat weet je.'

'Goed, dat is waar,' gaf Brian Savage toe. 'Maar het is niet gevaarlijker dan anders en minder vermoeiend. Je krijgt een groter schip. De reis is natuurlijk twee keer zo lang, maar de terugweg...'

'Het gaat juist om de terugweg,' beet Kevin hem toe. 'Waarom heb je me niets gezegd voordat we hierheen kwamen?' Savage gaf niet meteen antwoord. Het tweede deel van de operatie had Kevin

O'Connor pas op het laatste moment te horen gekregen, in het bijzijn van Nasser. Hij had nooit verwacht dat het een probleem zou zijn voor de schipper. Hij probeerde het nog een keer. 'Je weet wat het je oplevert. Honderdduizend pond, tien keer zoveel als anders. Dat is een heleboel geld. En in het tweede deel van het plan is het risico niet groot. We moeten wel erg veel pech hebben, wil het mislopen.'

'Toen je over deze nieuwe tocht vertelde,' hield Kevin O'Connor vol, 'dacht ik dat het om een transport als alle andere ging. Waarom heb je me niet gewaarschuwd?' 'Dat mocht ik niet. Op het hoogste niveau

is beslist dat de aard van de operatie je pas op het laatste moment mocht worden onthuld.'

Brian Savage begon zich ongerust te maken. Als dit gesprek werd onderschept, kon dat een ramp veroorzaken. De operatie waarmee hij was belast, viel onder de verantwoordelijkheid van de hoogste echelons van de IRA.

Het was niet de eerste keer dat de Arabieren zijn hulp inriepen. In 1988 was een lid van de Army Council naar Teheran gegaan om te proberen Brian Keenan te bevrijden, een Ier die in Beiroet gegijzeld werd. De IRA had de Hezbollahs valse Ierse paspoorten aangeboden, maar

dat was niet genoeg geweest. Ze hadden de hulp van de IRA gevraagd bij het opzetten van operationele bases in Londen. Na lang beraad had de IRA dat geweigerd. Het dilemma van toen was ongeveer gelijk aan dat van nu.

‘Dat is niet mijn probleem,’ zei Kevin O’Connor. ‘Bovendien vertrouw ik die Libiër niet. Wanneer hij heeft wat hij wil hebben, zal hij waarschijnlijk proberen me te vermoorden.’

‘Daar heb ik over nagedacht,’ gaf Brian Savage toe. ‘We kunnen de plaats van overdracht veranderen en een veilige, neutrale plek uitkiezen.’

Die toezegging was niet genoeg om de

ander van mening te doen veranderen. ‘Ik weet het, maar toch wil ik er niets mee te maken hebben,’ herhaalde Kevin O’Connor.

Koppig zoals alleen een Ier kan zijn, dacht Brian Savage. Dit vormde een ernstig probleem. Kevin O’Connor kon zomaar ophangen en in het niets verdwijnen. Dat moest hij koste wat kost zien te voorkomen. ‘Zullen we ergens afspreken zodat we erover kunnen praten?’ stelde hij voor.

‘Nee.’

De stem van Kevin klonk vastberaden. Deze weigering dreef beide mannen uit elkaar. Brian Savage voelde sympathie

voor de ander, zelfs een zeker respect. Kevin O'Connor was een Ier als hij, al was hij tot Amerikaan genaturaliseerd. Hij was een betrouwbare huurling. Een man die voor enkele tienduizenden ponden opdrachten voor hen uitvoerde. Brian Savage leefde voor de IRA. Zijn grootvader had deel uitgemaakt van de 'eerste golf', tussen 1918 en 1921. Hij was voor de ogen van zijn vrouw door de protestanten vermoord... Zijn zoon, Sean, had hem opgevolgd. Hij was in 1963 door andere protestanten vermoord... Brian Savage, opgevoed met de haat voor Britten en protestanten, vocht sinds zijn zestiende voor een vrij, onafhankelijk en Keltisch

Ierland. Hij was een springstoffenexpert en had tientallen bommen gemaakt. Bovendien had hij ruim een dozijn mannen gedood, waaronder vijf Britse militairen. Uit voorzorg was Brian Savage uit Noord-Ierland vertrokken en in Dublin gaan wonen, in een kalm straatje, Westland Row, in een klein huisje met een lila deur. De Britse geheime dienst had hem nog nooit geïdentificeerd. De IRA was in zijn ogen een heilige zaak die elk geweld rechtvaardigde en uiteindelijk de overwinning zou brengen. Hij was er trots op deel uit te maken van een gevechtselite die uit een paar honderd activisten bestond. Deze activisten kenden

elkaar al sinds de schoolbanken en hadden hun hart en ziel aan de zaak verpand: bevrijding van het Engelse juk. Om dat te bereiken, vochten ze al jarenlang, vermoordden ze verraders en vijanden waar ze maar zaten, legden ze bommen, lieten ze Engelse soldaten in hinderlagen lopen en probeerden ze Groot-Brittannië op alle mogelijke manieren te treffen. Wanneer ze werden gepakt, werden ze tot zware straffen veroordeeld, om na tien jaar nog even fanatiek uit de gevangenis te komen.

Vlak voordat Brian ophing, besloot hij Kevin O'Connor een laatste kans te geven, omdat hij een Ier was en omdat hij hem

graag mocht. Maar vooral omdat het vreselijk moeilijk was om hem in zo'n korte tijd te vervangen. 'Luister, Kevin,' zei hij op smekende toon. 'Ik weet dat deze zaak anders is dan wat je tot nu toe voor ons hebt gedaan. Maar ik heb geen keus. Die schoften hebben ons in hun greep. Ze hebben een lijst met tweeënvijftig namen van kameraden van ons, met hun adressen, alles... Nasser heeft gedreigd die lijst aan de Britten te geven wanneer we niet doen wat hij zegt. Dat zou de helft van onze Active Service Unit wegvagen. Besef je dat wel?' Kevin O'Connor besepte het. De IRA had niet zoveel mannen meer die bereid waren

om te moorden of bommen te leggen. Het leger bezat zo langzamerhand meer geld en aanhangers dan soldaten. ‘Ik weet het,’ gaf hij toe. ‘Maar hoe hebben die schoften van een Arabieren die lijst in handen gekregen?’

‘In 1984 dwong Zuid-Ierland ons onze opleidingskampen te sluiten,’ zei Savage slechts. ‘We moesten ons heil elders zoeken. Onze Libische vrienden boden hulp, waarop we onze beste mensen naar hen toe hebben gestuurd.’

‘Door toe te geven bereik je niets,’ merkte Kevin O’Connor op. ‘Hierna zullen ze om iets anders vragen. Je kunt hen niet op hun woord geloven.’

‘Misschien,’ gaf Brian Savage toe. ‘Maar intussen hebben we de tijd om maatregelen te nemen en de mensen die op de lijst staan te laten onderduiken. Als ze dan die lijst doorsturen, weten we genoeg over hen om represaillemaatregelen te nemen. Maar nu hebben we het materiaal dat ze ons geven heel hard nodig. We zijn nog nooit zover gekomen. Terugslagloos 106-geschut en SAM7-luchtdoelraketten om de Lynx-helikopters van de Britten neer te halen.’

Hij zweeg; zijn mond was droog. Hij had inderdaad alles gezegd. Kevin O’Connor wist nu evenveel als hij. Helaas leek deze kennis hem niet van mening te doen

veranderen. ‘Brian,’ antwoordde hij, ‘het spijt me. Maar echt, ik wil niet. Je hebt al een boot en een bemanning. Je hebt alleen een nieuwe schipper nodig. Ik kan je twee of drie namen noemen. Betrouwbare mannen.’

‘Niemand is betrouwbaar genoeg voor deze opdracht! Behalve iemand als jij. Je weet heel goed dat ze je vertrouwen vanwege Mairead. En bovendien hebben we een goede zeeman nodig, geen sukkel die daarna in alle kroegen rondbazuint wat hij heeft gedaan.’

Kevin O’Connor slaakte een diepe zucht. ‘Goed, goed, maar dat is j ouw probleem. Ik wil niet meedoen. Maar je hebt mijn

woord dat ik er met niemand over zal praten.’

‘Ik geloof je,’ zei Savage, ‘maar ik ben niet alleen. Ik moet mijn vrienden zien te overtuigen en die zijn heel achterdochtig.’

‘Mairead weet wat ik kan en wat ik nooit zou doen,’ zei Kevin.

‘Mairead zal teleurgesteld zijn,’ verzuchtte Brian Savage met een zekere valsheid.

‘Ik weet zeker dat ze het zal begrijpen,’ zei Kevin O’Connor droog.

Brian Savage was inwendig woedend. De weigering van Kevin zette hem voor grote problemen. Hij moest hem hoe dan ook van mening doen veranderen. Hij overwon zijn wanhoop en vroeg hem op

vertrouwelijke toon: 'Kevin, hoe kun je zo onbuigzaam doen? Het gaat om iemand die je zelfs niet kent.' Dit was zijn laatste argument. Maar het had geen invloed op de vastberadenheid van Kevin O'Connor. 'Dat interesseert me niet,' zei hij. 'Het gaat om het principe. Er zijn dingen die ik niet doe.'

'Maar de wapens en de explosieven die je vervoert dan. Je weet wat ermee wordt gedaan.'

'Dat is niet hetzelfde.'

Er viel weer een stilte. Brian Savage kon geen kant meer op. Kevin O'Connor stelde zich keihard op. Savage probeerde zich al los te maken van het gesprek. In

gedachten nam hij de plannen door. Hij had zijn verantwoordelijkheden en die zou hij niet ontlopen. Kevin O'Connor schraapte aan de andere kant van de lijn zijn keel en zei met een zachtere stem: 'Het spijt me heel erg, Brian, maar ik kan het echt niet doen.'

Brian Savage begreep dat het geen zin had om nog verder aan te dringen. Hij moest zich nu snel met de komende gebeurtenissen gaan bezighouden. 'Wat ga je doen?'

'Morgen vertrek ik naar Newport Beach en ik probeer werk te vinden. Ik heb geld nodig.'

'Goed. Wil je iets voor me doen?'

‘Jazeker, als ik dat kan.’

‘Waar kan ik je bereiken wanneer je van gedachten mocht veranderen?’

‘Ik verander niet van gedachten.’

‘Goed, goed, maar toch...’

‘Oké dan, bel me morgenochtend in mijn hotel op.’

‘Nee, niet in het hotel. In de telefooncel waar je nu bent. Ik bel je van buiten op.’

‘Goed. Bel me hier om tien uur.’

Brian Savage kwam tien minuten na het gesprek met Kevin O’Connor uit het Phoenicia naar buiten. Hij had nòg een telefoongesprek gevoerd, dat veel korter had geduurd. Hij liep langs het

afgrijselijke standbeeld van koningin Victoria en sloeg Republic Street in. Geen mens te zien. Overdag was het er een drukte van jewelste. La Valetta hield het midden tussen Napels en San Francisco. Het was een doolhof met prachtige, grillige gebouwen van roze natuursteen waar het wemelde van de mensen. De smalle, steile straatjes eindigden vaak plotseling bij een trap. De ridders van de Maltezer Orde hadden vierhonderd jaar geleden niet de tijd gehad om de rechthoek van duizend bij achthonderd meter waarin La Valetta was gebouwd, te egaliseren, maar ze hadden wel voor elke dag van het jaar een kerk gebouwd.

Brian Savage liep over de St.-George-brug de stad uit, over de boulevard die vroeger was aangelegd om de kanonnen van het fort een vrij schootsveld te geven. Zijn huurauto stond op het kleine parkeerterrein bij de stadspoort, tegenover de fontein. Hij reed weg over wat de Maltezen de Sliema Regional Road noemden. Drie kilometer verderop sloeg hij het industrieterrein Boulibal op. Hij stopte voor de Water-Pump Maltese-Libyan Corporation. Er brandde geen licht, maar meteen nadat hij had aangeklopt, ging de deur open en werd hij binnengelaten.

Kevin O'Connor moest enkele minuten wachten voordat hij de telefooncel op Ross Street kon gebruiken. Een Maltees voerde er een druk gesprek in zijn eigen taal, een mengelmoes van Arabisch, Spaans, Italiaans en Engels.

Een rijtuig reed met vier toeristen langs, op weg naar zee. Pas om tien over tien kon hij eindelijk in de cel terecht. Hij hoefde nog geen minuut te wachten tot de telefoon overging. Hij nam meteen op.

‘Kevin?’

‘Ja.’

‘Ik was bang dat je niet zou komen.’

Brian Savage leek opgelucht te zijn. Dat deed Kevin O'Connor goed. Hij zei tegen

zichzelf dat de mensen van de IRA toch een ziel hadden en mannen met scrupules begrepen.

‘Goed, ik ben er, zoals beloofd,’ zei hij.

‘Maar ik ben niet van mening veranderd.

Ik vertrek. Eerst met Air Malta naar Parijs, daarna naar New York. De vlucht vertrekt om half één ’s middags. Ik ben al alles over onze zaak vergeten. Ik hoop dat je vervanging voor me kunt vinden.’

‘Dat hoop ik ook.’

De stem van Brian Savage leek nogal gelaten te klinken. Daarom zei Kevin O’Connor met een joviale stem: ‘Wat klink jij treurig, vandaag. Heb je problemen?’

‘Nee. Tot ziens.’

‘Tot ziens,’ antwoordde Kevin O’Connor, enigszins verrast door het abrupte einde van het gesprek. Hij had verwacht dat de man van de IRA nog een laatste keer zou proberen hem over te halen.

Op het moment waarop hij de hoorn op de haak wilde leggen, explodeerde het telefoontoestel. Hij kreeg zelfs geen tijd om angst te voelen. De zware metalen voorplaat sloeg in zijn gezicht en verpletterde zijn schedel, terwijl ijzeren splinters zijn borst binnendrongen. De klap deed alle ramen van de cel exploderen en blies hem naar buiten, waar hij dood op de grond bleef liggen.